

Sygn. akt I CSK 170/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa A. D.

przeciwko M. S.A. w W., M. Spółce z o.o. w W.

i J. H.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2015 r.,

na skutek skarg kasacyjnych powoda i pozwanego J. H.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 1541/13, I ACa 1551/13,

- 1) odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania,**
- 2) koszty postępowania kasacyjnego między powodem i pozwanym J. H. wzajemnie znosi.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oczywistą jej zasadnością ze względu na rażące, dostrzegalne bez dodatkowej, szczegółowej analizy faktycznej i prawnej naruszenie art. 24 § 1 k.c., wskutek przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że informacje w tekście artykułów dotyczących powoda są prawdziwe.

Pozwany J. H. wniósł o przyjęcie do rozpoznania złożonej skargi kasacyjnej ze względu na oczywistą jej zasadnością oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego znaczenia prawdziwości informacji prasowych dla odpowiedzialności dziennikarza za naruszenie dóbr osobistych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Kwestia wskazana we wniosku pozwanego nie ma takich cech. Była ona już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego, w szczególności w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., III CZP 53/04. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku do tej uchwały nawiązał.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona

w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia przepisów prawnych powołanych we wniesionych skargach kasacyjnych. Odmienne twierdzenia stron nie mają pokrycia w rzeczywistości, w zestawieniu ze starannymi motywami zaskarżonego wyroku są całkowicie chybione.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 100 k.p.c.